1

Коли Едвард Керні прощався зі своєю дружиною Персі, він ніколи б не подумав, що це може бути їхня остання зустріч.

Чоловік заліз у машину, що була припаркована зі східного боку Вісімдесят першої вулиці на Мангеттені, й вивів автомобіль на пожвавлену дорогу. Керні — вельми спостережлива за своєю природою людина — зауважив чорний фургон, що стояв біля їхнього таунхаусу. Тоновані вікна фургона були заляпані брудом. Едвард оглянув побиту автівку, завважив номерні знаки Західної Вірджинії й усвідомив, що кілька разів бачив її на вулицях протягом останніх днів. Але потік автівок навколо нього прискорився. Чоловік устиг проскочити на жовте світло й геть забув про фургон. Невдовзі він уже мчав на північ федеральною трасою.

За двадцять хвилин він підхопив автомобільний телефон і набрав дружину. Едварда схвилювало те, що вона не взяла слухавку. Персі мала летіти з ним: вони кинули монетку, і їй випало сидіти в лівому кріслі, а чоловік натомість отримав її фірмову переможну усмішку. Але о третій ранку вона прокинулася від жахливого головного болю, який не вщухав увесь день. Зробивши кілька телефонних

дзвінків, вони знайшли іншого другого пілота, а Персі прийняла ліки й повернулась у ліжко.

Мігрень була єдиним захворюванням, здатним звалити її з ніг.

Довгов'язий Едвард Керні мав сорок п'ять років, але досі ходив із армійською зачіскою. Він схилив голову набік, слухаючи далекі телефонні гудки. Увімкнувся їхній автовідповідач, і чоловік поклав слухавку. Він почав хвилюватися.

Едвард їхав рівно сто кілометрів на годину, тримаючись центру правої смуги. Як і більшість пілотів, він дотримувався консервативного стилю водіння. Довіряв іншим авіаторам, але більшість водіїв вважав божевільними.

В офісі «Гудзон Ейр Чартерс» на території регіонального аеропорту Мамаронек у Вестчестері чекав торт. Пунктуальна та відповідальна Саллі Енн, від якої пахнуло, наче в парфумерному відділі торгівельного центру, спекла його власноруч, аби відсвяткувати новий контракт компанії. Вона оглядала зал, щоб переконатися, що кожен із понад десятка працівників отримав відповідний за розміром шматок диявольського їдла, а на грудях Саллі Енн зблискувала стразами жахлива брошка у вигляді літака, яку онуки подарували їй минулого Різдва. Ед Керні відкусив кілька шматочків і розмовляв про вечірній політ із Роном Телботом, чиє велике пузо виказувало його любов до тортів, хоча чоловік тримався здебільшого на цигарках і каві. Телбот виконував функції оператора й керівника одночасно і вголос непокоївся, чи будуть впору доставлені замовлення, чи правильно розраховано витрату пального на переліт, чи достатньо грошей вони беруть за роботу. Керні віддав йому залишки свого торта і порадив розслабитися.

Він знову подумав про Персі, пішов до свого кабінету й узяв телефон.

У їхньому таунхаусі все ще ніхто не брав слухавку.

Тепер легке хвилювання перетворилося на стурбованість. Люди, які мають дітей або власну справу, завжди відповідають на телефонні дзвінки. Едвард жбурнув слухавку на важелі й подумав про те, що варто набрати сусідів і попрохати їх перевірити Персі. Однак велика біла вантажівка під'їхала до ангара біля офісу, і довелося ставати до роботи. Вісімнадцять нуль-нуль.

Телбот підсунув Керні на підпис понад десять документів саме в ту мить, коли прибув молодий Тім Рендольф, одягнений у темний костюм і білу сорочку з вузькою чорною краваткою. Керні подобалося те, що Тіма влаштовувало місце другого пілота. «Перші офіцери» були найкращими людьми компанії, народженими для польотів, і хоча Едвард поважав кожного, хто був компетентним на правому сидінні другого пілота, усе ж його відлякували ті, хто прагнув усістися в ліве крісло понад усе.

Висока брюнетка Лорен, помічниця Телбота, була вдягнена у свою щасливу сукню, яка за кольоровою гамою ідеально пасувала до логотипа «Гудзон Ейр Чартерс» — силует яструба, що летить над глобусом, розкресленим меридіанами та рівнобіжниками. Вона нахилилася ближче до Керні й прошепотіла:

— Тепер усе буде добре, правда ж?

— Усе буде гаразд, — запевнив він жінку.

Вони швидко обійнялися. Саллі Енн теж стиснула їх у своїх обіймах і запропонувала торта з собою. Він відмовився. Ед Керні хотів забратися звідси. Подалі від сентиментів і від святкування. Подалі від землі.

І скоро так і зробив. Ширяв на висоті п'ять кілометрів над землею, керуючи «Лір-35А» — найкращим приватним літаком усіх часів — без жодних позначок чи розпізнавальних знаків, окрім реєстраційного номера на гладенькому, наче щука, відполірованому сріблястому фюзеляжі.

Вони летіли слідом за неймовірним заходом сонця — ідеальне помаранчеве коло опускалося за велетенські неспокійні хмари — рожеві й фіолетові, — прошиті стрілами сонячного світла.

За красою з цим міг зрівнятися хіба що світанок, а за видовищністю — гроза.

Відстань до О'Хари становила тисячу сто шістдесят чотири кілометри, і вони подолали її менш ніж за дві години. Чиказький центр контролю за повітряним рухом ввічливо попросив їх знизитися до чотирьох тисяч метрів, після чого передав Чиказькій службі посадки.

Тім вийшов на зв'язок.

— Чиказька посадка. «Лір Дев'ятий Чарлі Джульєт» з вами на чотирьох тисячах.

— Вітаємо, «Дев'ятий Чарлі Джульєт»! — сказав ще один спокійний авіадиспетчер. — Знижуйтеся й тримайте дві з половиною тисячі. Тиск у Чикаго — сімсот шістдесят п'ять міліметрів ртутного стовпчика. Очікуйте вектор на двадцять сім L.

— Прийняв, Чикаго. «Дев'ятий Чарлі Джульєт» з п'яти на дві з половиною.

О'Хара — найнавантаженіший аеропорт у світі, і служба посадки відправила їх кружляти над західними передмістями в очікуванні своєї черги на приземлення.

За десять хвилин приємний спокійний голос наставив:

— «Дев'ятий Чарлі Джульєт», прямуйте нуль-дев'ять-нуль з урахуванням вітру до двадцять сім L.

— Нуль-дев'ять-нуль. «Дев'ятий Чарлі Джульєт», — відповів Тім.

Керні кинув погляд на дивовижне бронзове небо з яскравими цяточками сузір'їв і подумки мовив: «Подивися на ці вечірні зірки, Персі…»

І тоді він відчув, можливо, єдине непрофесійне бажання за всю свою кар'єру. Його занепокоєність через Персі зросла, наче температура. Едвардові було вкрай необхідно почути її голос.

— Прийми керування літаком, — сказав він Тімові.

— Прийняв, — відповів молодик і без зайвих питань поклав руки на штурвал.

Авіадиспетчер прохрипів:

— «Дев'ятий Чарлі Джульєт», знижуйтеся до тисячі двохсот метрів. Тримайте курс.

— Прийняв, Чикаго, — сказав Тім. — «Дев'ятий Чарлі Джульєт» із двох з половиною до тисячі двохсот.

Керні змінив частоту своєї радіостанції, щоб з'єднатися з телефонною станцією. Тім зиркнув на нього.

— Телефоную до компанії, — пояснив Керні.

Додзвонившись до Телбота, він попросив викликати для нього стаціонарний телефон у його будинку.

Поки Едвард чекав на з'єднання, вони з Тімом пройшли передпосадкову перевірку.

— Закрилки на посадку… двадцять градусів.

— Двадцять, двадцять, зелений, — відповів Керні.

— Перевірка швидкості.

— Двісті дев'яносто кілометрів на годину.

Коли Тім промовив у свій мікрофон: «Чикаго, "Дев'ятий Чарлі Джульєт", знижуємося до тисячі двохсот», Керні почув,

що в його мангеттенському таунхаусі за понад тисячу кілометрів звідси почав дзвонити телефон.

«Нумо, Персі. Відповідай! *Де* ти? Будь ласка!»

Радіо промовило:

— «Дев'ятий Чарлі Джульєт», тримайте швидкість двісті дев'яносто. Це диспетчерська вежа. Добрий вечір!

— Прийняв, Чикаго. Двісті дев'яносто кілометрів на годину. Добрий вечір!

Три гудки.

«Де вона, в біса? Що сталося?»

Щось усередині нього стиснулося ще міцніше.

Пропелер співав свою скрегочучу пісню, ревіла гідравліка. У навушниках Едварда шуміла статистична напруга.

Тім промовив:

— Закрилки на тридцять. Знижуємо передачу.

— Закрилки тридцять, тридцять, зелений. Зниження передачі. Три зелені.

А потім у навушниках Керні нарешті пролунало різке клацання.

— Алло, — почувся голос його дружини.

Від полегшення він засміявся вголос.

Керні вже збирався щось сказати, але в цей момент літак добряче струсонуло. Вибух був таким сильним, що за частку секунди з нього зірвало чималенькі навушники, а чоловіків жбурнуло вперед на панель приладів. Навколо них проносилися уламки та іскри.

Шокований Едвард інстинктивно схопився за непрацюючий штурвал лівою рукою. Правої в нього більше не було. Керні повернувся до Тіма в той самий момент, коли його скривавлене, схоже на ганчір'яну ляльку тіло зникло в роззявленій дірі у фюзеляжі.

«О боже! Ні! Ні...»

А потім уся кабіна відірвалася від літака, що розвалювався, і злетіла в повітрі, залишивши позаду корпус, крила й двигуни «Ліра», які повністю поглинуло полум'я.

— О, Персі, — прошепотів він. — Персі...

Хоча мікрофона на ньому вже не було.